

Benvolguts amics de Catalunya,

Reprenem aquest mes els butlletins mensuals o quasi bé mensuals per tal d'informar-vos de les notícies més destacades del país.

Aquest mes de setembre cal destacar, naturalment la DIADA, l'evolució de l'oficialitat del català al *congreso* i a la UE, la candidatura d'Alberto Núñez Feijóo (PP) i la investidura de Pedro Sánchez (PSOE). També parlarem dels nous casos de repressió.

LA DIADA

Via fora!, el mot d'ordre de la Diada de l'11 de setembre d'enguany, és un crit d'alarma medieval català amb el qual es feia una crida a la població per a defensar les seves llibertats d'una amenaça externa o interna. En la situació actual la principal amenaça és, sense dubtes, la que prové de Pedro Sánchez que, malgrat el seu discurs de cara a la galeria, suposadament, més a favor de la causa catalana, el que fa, no ens enganyem, és defensar la seva posició personal i la del PSOE per a mantenir-se en el poder. I, si convé, dirà el contrari. És una actitud adoptada per imposició de les circumstàncies, no per convicció. L'amenaça, també, provinent dels partits "independentistes" que sembla que han abandonat el mandat de l'1 d'octubre i que s'han rendit al poder central. Ara, degut a l'aritmètica electoral, es troben en una posició privilegiada per a negociar, però sabran descobrir i desfer els subtils paranys que en Pedro Sánchez no mancarà de posar?

L'ANC no vol una amnistia si no està associada al reconeixement explícit del referèndum de l'1 d'octubre de 2017 o a un nou referèndum pactat amb l'estat espanyol, és a dir una amnistia que estigui vinculada a un canvi de règim i al reconeixement per part de l'estat que Catalunya té dret a l'exercici del dret a l'autodeterminació. Però l'amnistia que vol l'estat espanyol és per a forçar l'independentisme a portar-se-bé i a tornar a l'autonomisme.

Uriel Bertran, de l'ANC, ha estat l'invitat del punt de trobada del Casal de Guayaquil el 14 de setembre. En aquest vídeo, des del minut 23:00, exposa la seva anàlisi de la Diada i la conjuntura i respon a les preguntes dels participants:

<https://www.youtube.com/watch?v=d1cTMpLkS6A>

D'una altra banda, les quatre columnes avançant vers la plaça d'Espanya (hi ha una demanda perquè s'anomeni plaça 1 d'octubre), fan difícil d'avaluar numèricament els participants a la manifestació. Si fa o no fa com l'any passat, potser una mica més. El fet més important, tanmateix, és que el moviment es manté viu i determinat.

Escolteu la tertúlia proscrita (Vilaweb) del dijous 14 de setembre, des del minut 14:35 fins al minut 50:13:

https://www.youtube.com/watch?v=r7c65w_jpvM&t=490s

I escolteu també el discurs de la presidenta de l'ANC, Dolors Feliu:

<https://www.youtube.com/watch?v=H2OSdhl3csA>

~~~~~

Els quatre esdeveniments – l'oficialitat de les llengües al *congreso* i a la Unió Europea, la candidatura d'Alberto Núñez Feijóo i la investidura de Pedro Sánchez – estan estretament lligats entre sí i pensem que formen part de la estratègia que Carles Puigdemont ha dissenyat des de Waterloo.

Els resultats de les eleccions generals del 23 de juliol proppassat han situat els partits independentistes, i JUNTS en particular, en posició de força per a negociar en primer lloc la presidència del Parlament espanyol (17 d'agost) i en segon lloc la investidura de Pedro Sánchez com a president del *gobierno*, ara que hem constatat que la candidatura de Alberto Núñez Feijóo (PP), candidat escollit pel rei, no ha reeixit.

La reconeixença de les llengües al Parlament espanyol va ser el compromís, al mes d'agost, per a fer presidenta del *Congreso* Francina Armengol, diputada socialista de les illes balears. És a dir el compromís de fer oficial l'ús de les llengües catalana, èuscar i gallec en el *congreso* espanyol per tal que els diputats poguessin expressar-se en aquestes llengües des del faristol. Fins ara, cada vegada que un diputat gosava parlar en una d'aquestes llengües es veia cridat a l'ordre per els precedents presidents del Parlament espanyol, alguns diputats inclús han estat expulsats de l'hemicicle per aquest motiu. Les coses, però, canvien.

Per la seva banda, l'oficialitat del català, l'èuscar i el gallec a la UE és una condició prèvia a la investidura de P. Sánchez com a president del *gobierno*.

El 19 de setembre, data del primer ple del *congreso* que coincidia, per pura casualitat, amb un altre ple, el ple del Consell d'Afers Generals a Brussel·les on es debatia la reforma del reglament 1/1958 per a aprovar l'oficialitat d'aquestes mateixes llengües – català, èuscar i gallec – a la UE, els diputats espanyols, al *congreso*, van poder decidir la llengua que volien emprar.

Veieu la intervenció de Miriam Noguera, portaveu del grup parlamentari Junts per Catalunya al *congreso*, dimarts 19 de setembre, des del faristol, en el vídeo inserit dins l'article:

https://www.elnacional.cat/ca/politica/junts-denuncia-catalanofobia-historica-intervencio-catala-congres_1096026_102.html?utm_source=telegram&utm_medium=push&utm_campaign=telegramgr oc

No tot ha sigut flors i violes, i si per a alguns aquesta innovació entra dintre d'una normalitat democràtica per a d'altres és un veritable atac al poder centralista que defensa l'ús de l'única llengua comuna, la llengua castellana. En els bancs dels populars els diputats han palesat la seva disconformitat a un Parlament plurilingüe amb força escarafalls i els diputats de VOX han manifestat la seva oposició marxant de l'hemicicle i deixant les orelleres de manera ostentosa. Veieu el vídeo inserit dins l'article:

https://www.elnacional.cat/ca/politica/diputats-vox-abandonen-congres-deixen-orelleres-esco-pedro-sanchez_1095891_102.html?utm_source=telegram&utm_medium=push&utm_campaign=telegramroc

Malgrat tot i gràcies a la diligència de la presidenta i al gir de 180° de la política del PSOE, per primera vegada el català, l'èuscar i el gallec, llengües oficials a Catalunya, País Basc i Galícia respectivament han sortit, cadascuna, del seu territori per a ser oficials també al Parlament espanyol.

L'oficialitat del català a la UE, en canvi, encara no és vigent. El 19 de setembre es va debatre al Consell d'Afers Generals (UE) però davant les reticències d'alguns països Espanya va retirar la proposta per tal de superar els dubtes que han sorgit. Cal recordar, potser, que la modificació del reglament 1/1958 necessària a l'admissió d'una nova llengua requereix l'aprovació a la unanimitat dels vint-i-set estats membres i, també, que la demanda per a integrar una nova llengua l'ha de fer un Estat membre. Cal destacar igualment que, encara que no es va aprovar la modificació del reglament, cap estat ha vetat la proposta ans al contrari, molts estats, de manera explícita, s'hi han mostrat favorables. Tanmateix l'estat espanyol no ha sigut capaç, per les raons que siguin, de convèncer tots els estats i de resoldre aquells dubtes que fa dies emergeixen ací i allà.

Plataforma per la llengua <https://catalaoficial.eu/>, l'organització no governamental que vol promoure la llengua catalana com a eina de cohesió social, afirma que no hi ha cap impediment legal que faci impossible l'oficialitat.

La Unió Europea té ara com ara vint-i-quatre llengües oficials amb vint-i-set estats membres.

Segons un estudi sobre el català¹ els intents per a assolir el reconeixement de la llengua catalana a les institucions de la Unió Europea (UE) remunten a l'any 1986, el mateix any que l'estat espanyol va accedir a l'aleshores Comunitat Econòmica Europea (CEE). Fa més de 30 anys doncs, que les autoritats catalanes van adreçar aquesta demanda al govern espanyol. Malgrat el compromís de José Luis Rodríguez Zapatero, president socialista (2004-2011), d'incorporar la llengua catalana a la constitució europea que s'estava elaborant en aquell moment, compromís acordat amb ERC a canvi de la investidura socialista, el resultat va ser molt decebedor.

Amb tot, fins aleshores, les autoritats espanyoles no havien demanat mai el reconeixement de la llengua catalana a les institucions de la UE. Quan més s'hi van acostar va ser l'any 2005, quan precisament el govern espanyol de **José Luis Rodríguez Zapatero** va acordar de crear i dotar de pressupost un òrgan que traduís al català la legislació i la correspondència amb els ciutadans de la Unió Europea. Tanmateix, l'estudi mencionat sobre el català afirma que el govern espanyol va incomplir un 90% dels acords signats per a garantir l'ús, limitat, del català, l'èuscar i el gallec.

La situació actual és diferent. D'una banda, l'Estat espanyol, fins a finals d'any, presideix el Consell de la Unió Europea que inclou el Consell d'Afers Generals – l'òrgan responsable de

---

¹ Estudi sobre l'estat de compliment dels acords signats pel govern espanyol amb les institucions comunitàries sobre l'ús de la llengua catalana en el seu sí. Horitzó. EU, 2009. Estudi mencionat a l'article "L'ús del català a la Unió Europea, la promesa de Zapatero que ara ressuscita" publicat per Vilaweb el 27.07.22 <https://www.vilaweb.cat/noticies/catala-unio-europea-zapatero-blocatge-govern-espanyol/>

modificar el Reglament 1/1958 –i es suposa, per tant, que l'estat té més capacitat i més força per a convèncer els vint-i-set representants estatals de la legitimitat de la demanda. Aquesta legitimitat es fonamenta en un principi numèric i de diversitat cultural. Europa sempre es vanta de ser un continent plurilingüe, i el català té deu milions de parlants, molts més que no tenen altres llengües que ja són oficials.

Els dubtes expressats per alguns representants estatals per a acceptar aquestes noves llengües són principalment de tipus econòmic: el cost que poden generar les traduccions i la interpretació de les diverses llengües, polític: el temor de crear un precedent i jurídic: el grau d'oficialitat que tenen el català, l'èuscar i el gallec dins de l'Estat espanyol.

Per això era cabdal que en el primer ple del Parlament espanyol (el mateix 19 de setembre) els diputats poguessin expressar-se lliurement en llengües diferents de la castellana, malgrat que la reforma del reglament del *congreso* encara no havia estat votada. Era totalment necessari per a mostrar que al regne d'Espanya el Parlament plurilingüe era cosa feta. Per a mostrar que les llengües cooficials gaudeixen d'un grau elevat "d'oficialitat".

El proper ple del Consell d'Afers Generals serà el 24 d'octubre i esperem que tots els dubtes s'hagin resolt satisfactòriament de forma que els 27 estats aprovin la reforma del reglament 1/1958 la qual cosa significa l'oficialitat tan desitjada. Perquè més enllà de la importància simbòlica, la "oficialitat" afecta la legislació, la protecció de la llengua i afecta també el prestigi.

Pel que fa a la investidura de Pedro Sánchez hem d'esperar que sigui designat candidat pel rei i això no serà abans del 3 d'octubre. Per tant, en parlarem al proper butlletí.

Com tothom sap els temes que s'han posat sobre la taula de negociació són l'amnistia i el referèndum d'autodeterminació acordat. De moment, però, tot són intuïcions. Les negociacions, estrictament parlant, encara no han començat i, en la situació delicada en la que estem, poden passar moltes coses. La posició de l'ANC és: Amnistia sí, però amnistia total i associada al dret d'autodeterminació. Sinó: Eleccions.

Un altre fruit exitós de les acords previs duts a terme per el president Carles Puigdemont, i seguint el seu lema "cobrar per avançat" ha sigut d'aconseguir de desvincular el moviment independentista de la llista "terrorista" de l'informe anual de l'agència Europea de Policia Criminal (Europol).

ERC, per la seva banda, ha demanat el traspàs de Rodalies i la reducció del dèficit fiscal, dues carpetes importants que malmeten la vida quotidiana de tots els catalans.

A banda d'aquests esdeveniments electorals cal recordar que el mateix dia que Alberto Núñez Feijóo presentava la seva candidatura al Congreso (26 de setembre), el MHP Pere Aragonès feia el seu discurs de política general. La feblesa del seu govern es va fer palès i tots les oradors ho van destacar. Podeu seguir el seu discurs aquí:

La primera jornada, el discurs:

<https://www.naciodigital.cat/noticia/263144/>

La segona jornada, el torn dels grups parlamentaris i el debat:

<https://www.naciodigital.cat/noticia/263177/debat-politica-general-parlament-catalunya-28092023-directe>

En el ple de política general, ERC i JUNTS van acordar no investir P. Sánchez com a president espanyol si no es compromet a “treballar per a fer efectives les condicions” per a la celebració d’un referèndum.

~~~~~

Malgrat les converses sobre l’amnistia, la repressió no s’atura. Cal destacar la desorbitada sentència de l’Audiència de Barcelona condemnant l’exconseller d’Interior Miquel Buch a 4 anys i mig de presó i a 10 anys i 6 mesos d’inhabilitació absoluta, i a l’agent dels Mossos d’Esquadra Lluís Escolà a uns altres 4 anys de presó i 19 d’inhabilitació per fer d’escorta del president Carles Puigdemont a Brussel·les en el seu temps lliure.

D’una altra banda, la Fiscalia ha demanat a la Sala Penal del Tribunal Suprem que **obri judici oral contra l’exconsellera catalana i eurodiputada Clara Ponsatí** per un presumpte delictes de desobediència per l’1-O.

Si voleu participar, implicar-vos, si teniu idees de debats, accions, activitats, trobades per organitzar arreu del territori de l’actual estat francès, no dubteu en contactar-nos a: france@assemblea.cat

Moltes gràcies pel vostre suport i compromís.

Visca Catalunya lliure!

L’equip de coordinació ANC França